

Jozo Jakiša

POEZIJA

KARMEN

gledam te odostraga
izgledaš mi kao
cesta
što se križa
u dva briješa
pa se sužava
i zalazi
ja te i ne pitam
iz kojeg si mješta
koliko ovđe ostaješ
je li večeras
izlaziš
ti se samo
okrenu
a u meni krv jutros pretočena
krenu
teče
gledam te sprjeda

kose ti
ko' prve
jutarnje rose

oči
zamamne
i prikoviše blage

lice
ti se
prigrnulo
mirisiju
→ ↘

A SLEDEĆE
I KAKO SAMO STOJE
KO DVU ODAŠI LjACĐA
LOBANJE MOZE
I GLEDAM MU
I BAŠ ZBOG MJE
I KROK povijest
VODILI SU SE RATOVI
A IZ SAN OVJE
DA VIDIM
ŽELI MI MORE
PRIZATELJ ili NIJE
A OVA
PROSTRA SE PO STIJELI
ILASD MJE
RASKRIVLO SE FUNCE
I STEVJE
I GPRE D MJE
MORE JESENJE
KARMEV KARMEV
STIJELA
(PRE KA PRO)

ZAOSTROG

more nan pridnoson
i kamenon se dobacit
a i nismo ti išli Bog zna nešto
i zadnje ti srpanjske nedilje
sa autobuson
neretvetrans čapljina
i na cili dan
upravčimo put mora
i č i n i za đ o š m o
uzadošmo malo poviše
umalo nađošmo misto
i t a m a n
malo došli sebi
razgolili se
kadli zapuva jugo
a o d o t u d
stušte se oblaci
odman usu kiša
i niki svit se razbiža
k u d k o j i
mi ti nemamo kamo
i z a p l i v a m - o
onamo konoj stijeni
i uz nju pribijeni
t i o k r e n u t a m e n i
i dok nemilice

zapljuskuju naš vali
ja joj otimice
poduvatin zadnjicu
a i nju
z a g r i z l j i v u
uprisušnim
n e s t r p l j i v u n j e m u
i utoj nemaloj stisci
ispomažu se uzajamni vrisci
oču se ane
i tvoje kikoćanje

i po svemu
i jedno i drugo
nije trajalo dugo

razmaknuše se oblaci
sunce izadje
sviju nas obigra
i nas nađe
zagrljene i u lsmiju
n a p o s e
vratиše se kupači

a ijes nas briga

NEMAŠ SE ČEGA BOJAT

kud li me
intra
vego der
čelovraj
poteko
za mnon

uhodi me

mandeeee
ja brez tebe
ne mogu

pobogu
okani me se

još me i tenta
umišlja sa mnom
nekud
izać

i kud okrenut
ja udata
on oženit
i vrag koji je
hvaljen
i
brizobrazan

ju dobro doba
prista

i tamo u njeg

koja snaga
nadode

i taman

počeli se plazit

kad li
i zadiham
pusto
stade slazit

ja zavrišta
kukavče

zar san za vo
došla

potulija ti glavu
i
ako ništa
Pišlo
izdade se

ajdemo

neko će nas spazit

i *Ni*
o koju *ti* je to

AKOBODA

negoli iznova zabješti razmrsi kosu.
i štošta u stisci neizrecive dobrote
svjetlucaj ko krijesnica u zanosu
mnoštva i usrdno praštaj sred ljepote

pripravi krevet i zdušno volju si osnaži
ljubljena moja zakorači u blaženstvo zova
gubljenja koja jave se izvaži ~~tiju~~
i ~~zavazda~~ zadračimo put od ~~tih~~ izazova

daj opusti se i zagrljaju priđi
žarnom zovlju postanimo jedno
~~uspěnímo~~ se i na vrh ludosti izidi

~~mila~~ jerbo zbrajaju se dojmovi na kraju
i dok dršćeš znam nije ti svejedno
još me pitaš gdje sam vo bila

oprostji

Ana

Ana

ti bi

*da se u tvom premošćenom mozgu
porode vode*

i

da poteku

u

rijeku

Ana

ti bi

*da se u mom bodu kroz vene
promijene*

moja vjerovanja u te

Ana

i kad pamćenja šute

Ana

i kad se riječi šutnjom upute

Ana

i kad te općenja slute

znaj

ti nisi izdana

Ana

U AUTOBUSU ČAPLJINAPROMETA

ne upitah je

je li došla na svijet

svjesno

i jesam li se ja

rodit moro

a sjedili smo posve

tjesno

~~XTKO SPORO~~

ne upitah je

za ljubav

prvu

i zadnju

što nikla je iz tiju mijena

ja se samo

nagnuh

nad nju

igraju *joj*

joj dojke

pune zrenja

i skupljo sam snagu

i gledo

kako joj prići

zamišljao je onakvu

nagu

al' ona je morala

sići

NEKOPIRAT

ELVIRA

imala si preplanulu kosu
i pjegu na nosu
imala si raspjevane oči
i tijelo što soči
imala si lice
ko perje u ptice
imala si sve
samo
mene ne

nikad mi nisi ljubav bila
a kroza me je
tekla
žedna rijeka

nikad mi nisi suzu iz oka pila

× BILA SI MI BLIRKA I IZDRAŽKA

ti si sada POJESNA
i tem dragom NEKOŠ DOVOLJ GLOŠA
nada
i ne znaš kako te
onaku
i sad
pamtim i pratim
i ako ti se
i zere
bude dalo
svrati
u prostranstvo mira
zanoći
a do tada
barem malo
pusti me na miru

Elvira

NAS DVOJE

i

sami

ja okrenut dami

ona

sva u svili

u meni

riječ

procvili

moja moja

i

što

ako mi ljubav

ne podje

od

prve

i

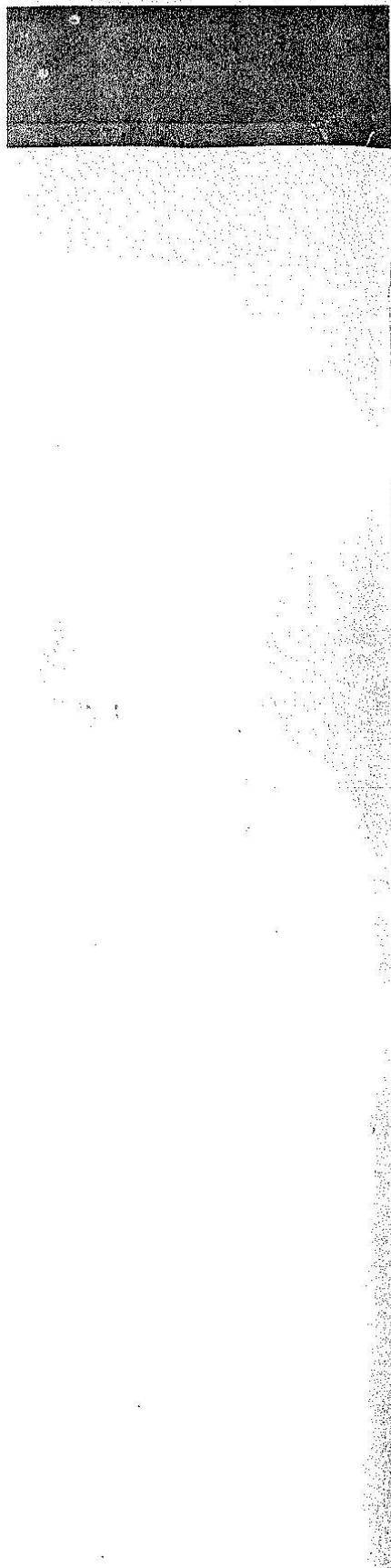
što

ako u meni žedi

počmu

da se

mrve

i
kako te
razuvjeriti
i
kako te
uvjeriti
da sam
ja
samo
čovjek

NISAM TI MISLIO ZBORIT

i kako se sa mnom ispovijedao i kamen mi
i kako se za mnom pričestila i drača
i kako se i zmija prostrla za amen mi
i kako se žulj rascvao do plača

nisam ti mislio zborit

i kako šutnja u dvoje umori
A kako nisi od velikih riječi
i kako se mrzovolja ispriječi
i kako se blagoslov uspori

nisam ti mislio zborit

i kako si se zasitila hodnjom
i kako te nadanja sadanja dotuku
i kako si protrnula ophodnjom *opledanjem*
i kako te misli nekud odvuku

nisam ti mislio zborit

MF
i kako nas htijenja ne razumiju
A kako si se zablenula u me
i kako bi potječala zavizala od plača
i kako nismo svoji ko kamen i drača

nisam ti mislio zborit

U OVOM PROLJETNOM DANU

izazovno
spremljena
i vedra
darivaš mi se

i
u
toj
bjelini
izranjaju
tvoja njedra

i
moj
vodostaj uma
se
penje
i
prelijeva preko tvojih hridi

priljubi se uza me
i ljubi me
i ne boj se

ja sam tvoj
pastir
i
poslije
zalaska
sunca

AH TI PRIJELAZI

na prvom tvom prijelazu
bila si mi

sanjiva
mimozna
blaga

i pozvah te
u Hercegovinu

ti dođe
i s godinama
z prođe
i štošta

i poduku
i muku
i pouku

a istom
i umilna
i obazriva

što vidje ne vidje
što čula ne čula
što znala ne znala

i usputno

koja majka
koja domaćica
koja ljubavnica

na drugom tvom prijelazu
gledam te

pa ti si mi
ista
i starija

svakim idućim danom
bivaš mi sve
više
ranjiva
neurozna

i jopet
silno draga

kad tebe zaboli
i mene boli

vjeruj mi

a i ne moraš

GRIOTA MI JE IŠTA REĆ

već
otkada
mi ti
hodočastimo
vrludavim putom
svetljudske mučnine
napose
nama zadate

i nekako
ko'da mi se pričinja
kako
svakim idućim danom
sve više sličim na te
mrgodnice
moja
što otrudnje
dobrotom
naspi
jednu lozu za jozu
i tebi anice
slatku od oraha
nazdravimo
i neimaj straha
potom
u miru
zaspi

(podsjecanje na četrdesetu godinu zajedničkog živo
25. studenoga 1972.-201

ljeto 1995

*prvi put otkad smo skupa
ja i ti na našemu moru
prvi put da u nama ljubav propupa
prvi put gola tijela posuta solju*

*prvi put nas dvoje i sami
slušamo ŽETI kako ubrzano dišu
prvi put kako se tijelo ne srami
~~i kako nam osjećaji lijepo pišu~~ / DOKTOR VALERIJ
i VESNA NEKADA TAKO KAKO
bili smo sami
ja, ti i more MORE TI IJA
LJUBAV ZIVI
LJUBAV i onaj isti zalazak sunca
bili smo sami
ja, ti i more, TAKO GORE DELI BI SE DO VESTI
i samo smo se peli do vrhunca*

N E V E N K A

ti odlaziš ja ostajem
sustigle me nebrojive suze
uzame se stisle
ukumile da te isprate
i gdje god ošla
neka su ti blagoslovjeni puti
i sve ono izmednas
što se zbilo
z a n o s s m i j e h g r i j e h i u z n o s
bilo nam mrsko il milo
u sebi zatomi
šuti
g o t o v o j e
gotovo
jerbo i svaka pomisao na te
sa sobom
ni zborit mi ne da
veda
i je li sve ovo
n a č i n j e n o
izere
imalo i smisla

Karla Šimić
Lagoraičić
G. Šimić

NEPOZNATA ŽENO

sretam te na mjestu
gdje požuda se zdvaja
i pognem glavu
pred tvojom ljepotom
i skrušeno prijeđem cestu
kad tamo
proriječe se moje misli
i nasamo
zazivlju me potom

i kako u nevrijeme
izoglavljeno tijelo zauzdati
i kako na vrijeme
odriješiti se unutarnjeg zova
i kako se u očinji vid
pouzdati
je li riječi šutjeti znaju
je li moja duša prazna
još kad sazna
kako lađa neumitno primiče se kraju
a i ti razgrnula si
bijelo prozirno rublje
i samo izazivaš
probudila si žedi moje
potonule sve dublje
a ja bih
samo da mogu
sišao u dubinu pronašao vodu
proglašio bih i pobjednika
i prije
što od nas žedi odu

nepoznata ženo
sretam te na mjestu
gdje požuda se zdvaja
a i ti
a i ja

I KO TE PITA

vječito zatečenu
obaspu te uzdas i
obgrle riječi
samilosnog sjaja
i kad budeš grljena blagošću
osluškuj
jer ljudi su ti...
nadavce i zasve ~~čekajući~~
u blještavilu darivanih ruža
u razgorenjoj žudnji ~~čekajući~~
u ugasnutoj vatri
jadni
i poslije te prozovnu
krevelje se
a ti izranjena
trpnjom
nevjericom
svunoć bi proplakala
na izvanu
išla k vodi
vraćala se
proklinjala

i na tisuće puta
ostajala bi

nezadovoljena

a tobože voljena

i sve bi prigorila

samo

kad bi ljudi

bili ljudi

ZA UZ VRAT

NE ZBORIŠ

kako si me ljubila
kako si se gubila
i bez stida
moja bestidna

a ja sam
u
tebi
gledao pticu slomljenih krila
bez gnijezda

ja sam u себi
tražio put da te priglim
sve dok bi zvijezda
javila se

a ti zboriš
kako je ljubljenje moje
tebi
samo
gubljenje vremena
i kako sam

ja
čovjek bez sjemena
zaboravljaš
sve godine rodne
a
pamtiš jednu sušnu

o

bestidna moja

O TEBI
JAK VIJE NE BI

1 Ko Ži REPO
1 Rijeka područja
PREPRED
A I ON
Odlazak
12.12.2010.
1.12.2010.
TEL. 061 840 909
VAL. DVOJE
UPELJIVANJE

i bez mene pjevat će ptice

teško je, znam,
na prijelazu
što južnije
to tužnije
premostiti rijeku
niti zbrajajući mirisi proljeća
niti povoljna ponuda mjesta na groblju
niti dugoročna prognoza vremena
niti prijatelj mi drag
ne ostavljaju me samog
i
u
ovoj noći
kasnog lovostaja
napuštam prag
popločim si put
a
sutra
*i bez mene
pjevat će ptice*

*H. HADŽALIĆ
VIŠTIN*

P. TASE

I ŠTO SE MORE DE

voja sama
kidisala
i di me neće ponit
na uzglavku
sadiveni stogovi
i cure
poručile po me
u prpoški
raskocale
vajaju se kokosi
i ko da će pronit
a i pivac se
usprolića
i goni
po svome

doveja san se vamo
i di neću
jedan dušak zasve
i na stinu sisti
omamile me prizrile smokve
i ruka sama pode
ima li išta ješve
u krto i brati
i isti

na vršku kostile
ukaza se gnezdo
i čujen odozdola
kako
pijuču tići

i vako nejaki

mislin
izaće

i nako

zapuvan
ispjenji se
da unda
odjednon
skotrja se dolika

i more bit
ujti se
za suvi batnjak

još jednon
doš'o bi
gorika
sprva odnilo mi snagu
i vas se idin
vako
n e g o _ l i
mladosti moja
oli mi se
i ti
brizobrazno tuđiš

ko će

ni zeru više

nako

FALI MI RAT

kad si znala
da će ti doći
s
položaja
bila bi
nestrpljiva i strpljiva

izgledala si mi
čarobna
u
izazovnom rublju
a svud
uokolo
mirisali su kočači

iz tebe
izvirala je
koja
milost
i strast

i vodili smo ljubav
sve do iznemoglosti

i
od tada
pa
do sada
umalo
i
ništa

doduše
nema više ni bojišta

D A M I J E O B J A Č A T
P A S E I Z L A J A T

ne vrti se
prituži
umij še i počešjaj
podstakni vatru
pomuzi kravu
pristavi vareniku varit
čovika opravi na posa
kmezavu dicu prisvuci
zaćeraj marvu u ogradu
saspi spirine gudinin
pometii isprid kuće
zamisi i ispeci kukuruzu
izmeti mliko
isperi i razgrni robu
siguravaj užinu
pričekaj
svekra i svekrvu s mise
i meći isti
operi suđe
zeru prilegni
pa u okrajak po drva
usput pripomisti krave
i ozdol s rike
uprti burilo vode
sušanj baci u jaru
sprati ovce u tor
prišij punjke na košuji
drimnu dicu uspavaj
i ko mokra gunjina
pani po slamarici

ženska glavo
a jubav

jezus i misusovo
jesi li ti svr sebe

Iz zbirke pjesama „Šoldara“

IZBORI

i nacipijana prvotna rič
zarila se u me ko mlič
eeee
bezbeli
jopet njima pupa
prilivode i podkožene
povuklo gori

oli se legu u jatin
i dokasno u mrsnu pitome
a ovdeka
ovi
lakovirni svit
vele ti je
za ve
svega proždro
navuka grij na se
i jopet
posran osta

ne udi

a kako ti prid izbore
nako lipo zbole
i oklen i pusto samo dovezu
izapiru ti pamet
potje se izmaknu
i di je u priliku
svrnu
izidu
izopijaju se
i vode
vliki svit
praviti bi red
a meni ga je
i onako
ža

15.11.2018.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NEKOPIRAT